

**AARTJE LANGSTAARTJE
DE HONGERIGE
MIERENETER**

PETRALOUISE MURIS

Dit is een geregistreerd boek.

Geschreven en geïllustreerd door
PetraLouise Muris.

Bladzij - hoofdstuk

3	1 Aartje gaat wandelen.
6	2 De mierendinges.
10	3 Euras wil weer zwemmen.
16	4 Ik woon niet hier, maar in Blijdorp.
21	5 Annemieke de dierenverzorgster.
26	6 Naar Blijdorp.

HOOFDSTUK 1 AARTJE GAAT WANDELEN.

Poes Miauw ligt spinnend op de vensterbank van de dierenwinkel. Met haar oogjes dicht ligt zij te genieten van de warme zonnestralen.

Aartje Langstaartje, het kleine muisje, verveelt zich omdat al zijn vriendjes slapen.

‘Hé, Miauw, wordt eens wakker!’

Miauw doet langzaam één oog open. Zij is nog erg moe en zucht: ‘wat is er nu weer Aartje, verveel jij je soms? Hier nog een plekje om te liggen. Het is veel te warm om te spelen!’

Aartje klimt vliegensvlug tegen de muur omhoog en gaat naast de poes liggen.

Na een tijdje wordt hij boos op zichzelf omdat hij moet blijven liggen en niet in slaap kan vallen.

‘Ik wil iets gaan doen,’ jammert hij aldoor.

Miauw kijkt hem geprikkeld aan en begint haar pootjes te likken. Dan gaat zij staan en rekt zich uit.

‘Zullen wij gaan wandelen?’

Aartje denkt goed na of hij daar wel zin in heeft.

‘Goed, waar gaan we dan heen?’

Miauw miauwt: ‘wij gaan om het winkelcentrum lopen, misschien kom je jouw vriendjes tegen.

Misschien weten die leukere dingen om te doen.’

‘Oke.’ Aartje springt van de vensterbank en Miauw springt hem achterna.

Op de mat voor de dierenwinkel ligt Euras de zwarte rottweilerhond. Miauw vraagt hem om mee te gaan.

De grote hond staat langzaam op en schudt zich uit.

‘Waar gaan jullie naartoe?’ vraagt hij.

‘We gaan een grote blok om, wij lopen helemaal om het winkelcentrum,’ legt Miauw uit.

‘Daar vind ik niks aan, dat doe ik zo vaak! Kunnen wij niet naar het park?’ Hij kijkt met een schuine kop naar het kleine muisje in de hoop dat hun plannen worden veranderd.

Op haar beurt kijkt Miauw, Aartje aan: ‘vind jij het niet te ver, Aartje?’

‘Nee hoor, laten wij maar doen wat Euras vraagt. Als ik moe word, kan ik altijd nog op zijn rug zitten.’ Even later lopen zij gedrieën naar het park.

Het is broeierig warm in het park. De boomkruinen wiegen zacht door de zachte wind, het verkoelt hun vachten nauwelijks.

Hier en daar pikken vogels naar voedsel in de droge grond.

In de verte zit een visser bij de grote vijver.

Door de warmte schijnt hij niets te vangen.

In zijn nabijheid wacht een reiger geduldig op zijn eerste visje.

‘Zullen wij naar de vijver rennen, dan kunnen wij zwemmen,’ lacht Euras. De grote hond is gek op water.

‘Mij niet gezien!’ miauwt Miauw: ‘ten eerste ben ik bang voor water en ten tweede staat daar een griezelige vogel. Aartje, kun jij zwemmen? Als jij dat kunt ga je maar met Euras mee. Ik blijf hier.’

Aartje zegt: ‘ik kan wel zwemmen, maar die vijver is veel te groot en te diep. Daar zwemmen gevaarlijke snoeken in die heus wel een muizenboutje lusten.

Ik blijf liever bij jou, Miauw!’

Euras rent meteen naar de vijver terwijl hij roept: ‘jullie vinden het niet erg hè?’

Hij plonst het verkoelende water in.

‘Hij, liever dan ik,’ zucht Miauw, waarop de diertjes in het gras gaan liggen. Het gras ruikt heerlijk, zij draait op haar rug.

‘Mm,’ zucht zij met al haar poten omhoog: ‘eventjes

mijn rug masseren.’ Zij schuift met haar rug door het gras. Aartje snuffelt rond, hij bekijkt de grassprietten en de zandkorrels van dichtbij. Opeens schrikt hij. Met een vaart holt hij naar Miauw en botst tegen

haar op. Op haar beurt schrikt Miauw van het kleine muisje. Zij staat meteen rechtop met een pluizig opgezette pluimstaart. Met angstige grote schrikogen kijkt zij om zich heen. ‘Wat is er?

Ik schrik mij een hoedje! Waarom ren jij ineens?’

De poes kijkt geschrokken naar het angstige muisje.

‘Ik zag daar wat, volgens mij loopt daar een groot beest! Het is een monster met een enorme lange tong. Die tong is nog langer als die van een kikker.’

Miauw ontspant zich alweer. ‘Poe, poe,’ zucht ze:

‘een kikker zeg je? Een kikker is toch geen groot beest? Ben jij bang voor een miezerig klein kikkertje? Ik snap het al, jij bent nogal klein, dus alles lijkt groot voor jou.’

HOOFDSTUK 2 DE MIERENDINGES.

Nog voor Aartje haar iets kan antwoorden holt Miauw schaterlachend naar de waterkant. Het kleine muisje zit helemaal alleen aan de rand van het grote grasveld tussen wat stekelige struiken. De muis durft niet naar de waterkant te rennen uit angst dat hij opgemerkt wordt door een grote hongerige vogel. Bibberend kijkt hij alle kanten op.

Het monster moet ergens in de buurt rondzwalken.

Uit alle macht probeert Aartje een holletje in de droge grond te graven, hij wil zich verstoppen. Maar de grond is hard en uitgedroogd, hij komt niet eens een centimeter diep. Tussen de struiken is het een gekraak van jewelste. Aartje zit op zijn achterpootjes en tuurt naar de heen en weer deinende struiken. Dan ziet hij in een glimp een bruin beest tussen de planten. Het is een tijdje doodstil, het muisje denkt dat het een inbeelding was. Hij graaft naar hartelust verder.

Opeens verschijnt er een grote lange tong tussen de bladeren, valt op de grond en wordt dan weer ingetrokken.

‘Help, help,’ gilt Aartje, hij springt omhoog en zet het op een rennen.

Het lijkt alsof hij over het grasveld vliegt, zo’n haast heeft hij. Hij let niet op de gevaren waar hij eerder bang voor was. Het muisje wil zo snel mogelijk naar de waterkant waar Miauw naar Euras kijkt.

‘Wat is er aan de hand? Ben jij weer ergens van geschrokken, bange muis!’ blaft Euras vanuit het koele water: ‘ik heb gehoord dat jij bang voor kikkers bent.’

Aartje kijkt hem verwildert aan. Hij gaat dicht tegen Miauw zitten omdat hij zich daar veilig voelt.

‘Daarginds loopt een eng beest, het wil mij opeten,’ jammert het kleine muisje: ‘het heeft een lange tong en is helemaal’ niet klein.’

Euras zwemt naar de oever en klimt op de wal.

Hij schudt zich flink uit waardoor hij Miauw nat spettert. ‘Laat mij eens kijken, waar ergens moet dat beest zitten?’

Euras knijpt zijn ogen tot kleine spleetjes om tegen de zonrichting te kunnen kijken.

‘Ik zie niks!’ Met een enorme plons duikt hij opnieuw het water in. Aartje tuurt naar de struiken waar hij het monster pas nog gezien had.

‘Daar loopt het, het loopt daar op dat veldje,’ piept hij schrill: ‘daar gaat het monster.’

‘Dat is een hond,’ blaft Euras.

‘Nee, dat is een poes,’ miauwt Miauw.

‘Niet waar, dat is het monster, het ziet er

griezelig uit! Zien jullie niet dat het een slurf heeft?’

Nu zien Euras en Miauw ook dat het beest een hele grote neus heeft.

Toch ziet de grote rottweiler er nog steeds een hond in, maar dan een hond met een vreselijke lange neus. Hij moet er om lachen.

Op de kant schudt hij zich weer flink uit.
Hij begint blij te blaffen want hij wil met de andere hond stoeien.
Hij rent met een vaart op de hond met de lange neus af maar dan ... blijft hij stokstijf staan.
Van dichtbij lijkt het vreemde dier helemaal niet op een hond.
Euras laat zijn tanden zien, hij denkt dat het monster bang wordt en dan snel weg zal gaan.
Het monster is helemaal niet bang voor Euras, het rent op hem af. Zijn lange tong schiet af en toe naar buiten.
'Help, daar komt het monster,' blaft Euras bang.
Als een echte lafaard verstopt hij zich achter Miauw.
Miauw is ook bang, zij staat rechtop en sist tegen het monster.
'Ik vind jullie niet aardig,' zegt het monster ineens: 'of nog erger, wat zijn jullie domme beesten.'
De drie dieren kijken het monster verbouwereerd aan.
'Ik ben helemaal geen monster, ik ben een mierendinges. Een mierendinges moet dus mieren eten maar... ik heb een probleempje. Ik weet niet hoe die beesten eruit zien. Zijn ze groot of zijn ze klein, zijn ze paars of zijn nou juist groen, zijn ze oranje of geel? Ik weet niet eens hoe ze smaken. Ik kan jou wel vertellen dat het niet meevalt een mierendinges te zijn. Ik ben ook geen andere mierendingesen tegen gekomen, anders had ik het misschien al geweten.'
'Mierendinges? Daar heb ik nog nooit van gehoord! Zeg, woon jij hier in dit park?' vraagt Aartje.
'Volgens mij hoort hij in dit park,' zegt hij tegen Euras.

‘Ha, ha ik ben weggelopen,’ gniffelt de mierendinges: ‘mijn oppasser maakte mijn hok schoon en liet het hek openstaan, zodoende. Ik had zin om iets meer van de wereld te zien.’
‘Ik denk dat hij in een soort kooi woont,’ stelt Miauw vast: ‘vandaar dat hij niet weet wat hij moet eten.’
‘Waar kom je vandaan? vraagt Euras: ‘woon jij soms ook in een dierenwinkel? Ik wel, ik moet op de winkel passen, maar ik hoef niet in een kooi.’

De mierendinges geeft geen antwoord meer, hij speurt gretig het grasveld af.
Miauw, Euras en Aartje kwebbelen zo druk met elkaar waardoor zij niet in de gaten hebben dat de mierendinges in de struiken is verdwenen.
‘Ach,’ zucht Aartje: ‘door ons gekwebbel weet de mierendinges niet hoe mieren eruit zien.’
‘Wat kan mij het schelen! Ik ga zwemmen.’ Euras plonst alweer het water in.
‘Ik vind hem ook niet zielig,’ miauwt Miauw: ‘had hij maar niet weg moeten lopen, dan had hij nu eten van zijn baasje gekregen.’
‘Ik vind hem wel zielig,’ snauwt Aartje: ‘hij heeft misschien in dagen niets gegeten.’

Samen lopen zij naar de waterkant.
Zij kijken naar Euras die er vreemde zwemslagen op na houdt.
Zij hebben zoveel plezier dat zij even later de mierendinges zijn vergeten.
Als zij ’s middags terug naar huis wandelen, hebben zij het over de gezellige dag en dat zij dat nog een keer willen doen.

HOOFDSTUK 3 EURAS WIL WEER ZWEMMEN.

De zon schijnt 's morgensvroeg door de winkelruit van de dierenwinkel. Het wekt alle dieren.

De kanaries zingen, de parkieten kwetteren en een grote beo fluit schel. De konijnen frutselen in hun hokken en vissen zwemmen elkaar achterna.

Aartje kan door het lawaai in de winkel de slaap niet meer vatten. Hij klimt zijn kooitje uit en trippelt naar het keukentje waar Miauw slaapt. Euras komt even daarna ook het keukentje in. 'Is het hier zo gezellig? Waarover praten jullie?' vraagt hij nieuwsgierig en kijkt meteen in zijn voerbak.

'We hadden het net over jou. Wij moesten gisteren zo om jou lachen, wat zwem jij gek zeg!' schateren Miauw en Aartje vanaf de vensterbank bij het keukenraam.

'O, maar dat was me toch heerlijk! Ik wil weer naar het park, daar kan ik fijn zwemmen!' blaft hij met een hondenbrok in zijn bek.

'Fijn, als het mooi weer blijft gaan we vanmiddag, dan is het lekker warm,' zegt Miauw.

Aartje rekt zich uit en gaat lui tegen de poes aan liggen. 'Wij hebben nog de tijd, de winkel is nog niet eens open.' Het muisje geeuwt.

'Dan ga ik ook nog maar even in mijn mand liggen, mijn brokken zijn toch op. Straks sta ik wel op als Karin komt. Zodra zij de deur open doet, moet ik naar buiten.' Hij sjokt terug de winkel in.

Als Aartje slaapt, droomt hij over de mierendinges. Hij vertelt hem hoe mieren eruit zien. Zij graven beiden in het zand maar vinden geen mieren. Dan schrikt Aartje wakker.

Karin is in de winkel en verschoont de kooien. Aartje wil haar meteen zijn droom vertellen, maar Karin heeft geen tijd. 'Straks komen de klanten,' zegt zij: 'dan wil ik alles aan kant hebben. De boel moet schoon Aartje. Ga ook even naar buiten, vertel het maar als ik aan de koffie zit.'

Er zit voor het muisje niets anders op om ook naar buiten te gaan.

Miauw wordt ook naar buiten gestuurd want het keukentje krijgt een goede beurt. Zij springt geërgerd op de vensterbank voor de winkelruit. Zij gromt en zwaait boos met haar staart.

Na verloop van tijd komen de eerste klanten hun inkopen doen. Aartje controleert tussentijds of Karin al koffie drinkt. Als zij dan eindelijk achter haar toonbank koffie drinkt, klautert Aartje tegen de toonbank op.

'Vertel maar,' zegt Karin zacht.

'Gisteren hebben wij een mierendinges in het park gezien en vanmorgen heb ik over hem gedroomd.'

Hij heeft honger maar hij weet niet hoe mieren eruit zien. Toen ik het wilde vertellen was hij er niet meer.'

'Wat een malle droom zeg!' lacht Karin: 'dat dier dat jij in je droom hebt gezien is een miereneter die leven alleen in dierentuinen in ons land. Zij komen voor in midden Amerika voor zover ik weet. Daar leven zij in het wild.'

'Maar Karin, ik heb hem gisteren nog gezien, Euras en Miauw ook!'

'Meen je dat nou?' Karin kijkt met grote ogen naar Aartje. 'Dan is hij weggelopen en ik weet misschien waarvandaan.'

Het muisje kijkt Karin nieuwsgierig aan.

'Waarvandaan dan?'

'Blijddorp, dat is een dierentuin hier dichtbij.'

Aartje herinnert zich ineens Glittertje, het rendier dat de kerstman geholpen had. Die woont in dezelfde dierentuin. 'Maar die dierentuin ken ik,' zegt hij enthousiast en klimt meteen de toonbank af.

'Moet ik dan niet de dierentuin bellen dat de miereneter terecht is?' roept Karin hem na.

'Nog niet,' zegt Aartje: 'we gaan hem eerst zoeken, misschien loopt hij nu ergens anders.'

'Moet ik meegaan? Misschien kan ik hem vangen.'

Karin staat op en pakt haar sleutels. 'Ik heb een idee, we nemen universeelvoer mee daar zitten miereneieren in.' Karin sluit haar winkel en wandelt met de dieren naar het park.

In het altijd zo rustige park is het een geroezemoes van jewelste. Schoolkinderen zijn met hun vakantieclub sport en spelletjes aan het doen om zo hun vrije dagen zonder verveling door te komen. Rond de vijver is geen enkele plek om te zitten.

Het grasveld is bezaaid met vlaggetjes en rode plasticlinten afbakeningen. Euras wurmt zich tussen de kinderen door om zo bij de vijver te komen. Het heeft geen zin, telkens wordt hij weggejaagd omdat er geen plaats voor hem is en er druk gesport wordt.

Euras wordt nijdig want hij wil het water in. Hij blaft tegen de kinderen waardoor sommigen schrikken.

‘Foei Euras, denk toch niet altijd aan jezelf, straks mag je heus wel zwemmen,’ zegt Karin: ‘wij moeten eerst de miereneter vinden.’

Zij zoeken tussen dicht beboste struiken en tussen brandnetels. Na een uur geeft Karin de moed op. ‘Aartje, ik heb het snikheet, ik ga naar mijn winkel terug. Ik vond het welletjes zo. Misschien hebben jullie geen miereneter gezien maar was het een hond. Ik ga hoor, als jullie willen blijven dan mogen jullie dat van mij. Hier is het zakje voer, dat moet jij maar dragen Euras! Ik zie jullie straks, dag!’

Daar staan de dieren.

Zij kijken allemaal Karin na totdat zij haar niet meer zien. Euras jankt zacht, niet omdat Karin weg is maar omdat hij het zakje voer moet dragen.

In deze hitte zou hij dolgraag willen zwemmen maar waar zou hij het zakje voer moeten laten?

Als zij het vinden, zullen de merels beslist alles oppeuzelen.

Er is geen tijd om te zwemmen er moet gezocht worden.

Hij legt het zakje neer en vraagt: ‘waar zal ik gaan zoeken Aartje?’

Het muisje denkt na, maar Euras weet al een oplossing. 'Als ik nou aan de overkant van de vijver ga zoeken, zoeken jullie deze kant nog een keertje door.'

Aartje vindt het best en Euras verdwijnt tussen de struiken.

'O Miauw, hij heeft het zakje laten liggen!' Aartje wijst naar het zakje voer dat op de grond ligt.

'Ik kan het niet dragen hoor Aart, mijn bekje is niet groot genoeg. Ik sla het met mijn pootje de struiken in. Wij moeten wel onthouden waar wij het zakje verstopten.'

'Ik hoop niet dat de vogels het vinden,' zucht Aartje: 'er is niemand die op het zakje let.'

De dieren kiezen een richting en gaan verder zoeken.

In het park zijn vele verstopplaatsen voor een miereneter. Er zijn hoge dicht begroeide struiken en lage. Grote bossen brandnetels en distels. Kortom er zijn nog genoeg plaatsen waar gezocht kan worden. Daarbij weten de dieren dat de miereneter niet op dezelfde plek zal blijven staan.

Aartje en Miauw speuren zonder succes vele plaatsen af.

Voor dat zij er echt besef van hebben, ontdekken zij dat het stil geworden is in het park. Alle kinderen zijn weg.

In het platgetrapte grasveld om de vijver is niets meer te zien wat op rommel lijkt, alles is netjes opgeruimd.

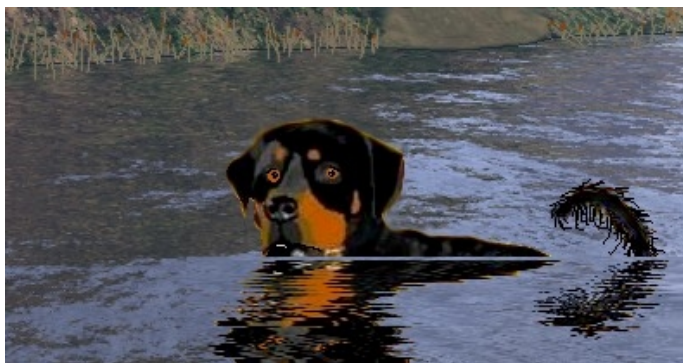
'Het moet al heel laat zijn,' schrikt Miauw: 'straks kunnen wij de winkel niet meer in, we moeten terug. Maar waar is Euras?' Zij kijkt alle kanten op.

‘Kom Aartje,’ zegt zij: ‘spring op mijn rug, wij rennen naar de andere kant van de vijver.’

Het kleine muisje gehoorzaamt meteen.

Miauw holt langs de waterkant naar de overkant van de grote vijver.

‘Kijk,’ zegt de poes: ‘zie je die zwarte kop daar in het

water?’

Nu ziet het muisje het ook. ‘Dat is Euras, hij zwemt rondjes in het water. Heeft hij wel gezocht?’

‘Of heeft hij aldoor gezwommen?’

Ze lopen naar de plek waar zij Euras het beste kunnen zien en roepen hem luidkeels.

‘Euras, Euras kom eens hier?’

‘Mij niet gezien, ik blijf lekker in het water,’ blaft Euras terug.

‘We moeten naar huis! Straks is de winkel dicht en dan moeten wij vannacht buiten slapen!’ schreeuwt Miauw.

‘Ja, en we hebben ook nog niet gegeten,’ laat Aartje weten. Hij drinkt water uit de vijver net als Miauw.

Miauw verzint een smoes om Euras uit het water te krijgen. ‘Karin heeft iets lekkers voor jou gekocht,’ jukt zij.

HOOFDSTUK 4

IK WOON NIET HIER, MAAR IN BLIJDORP.

Miauw ziet dat Euras grote ogen opzet en zijn oren vragend omhoog steekt.

Hij kijkt hebbertig haar kant op. 'Wat heeft zij gekocht? Heeft zij een kluif gekocht bij de slager?' Het leugentje werkt, Euras zwemt naar de kant, hij likt zijn bek al af.

Als hij op de wal is schudt hij zich hevig uit. Zijn oren flapperen met luid geklap tegen zijn kop. Spetters vliegen door de lucht en komen merendeels op Aartje en Miauw terecht.

'Zeg, schudt je eens elders uit,' moppert Miauw. Zij maakt snel dat zij uit de buurt komt van de kletsnatte hond die zich keer op keer uitschudt.

Euras loopt naar het muisje en zegt: 'spring op mijn rug Aartje dan hollen we snel naar huis!'

'Niks hollen, we zijn bekaf, wij hebben aldoor gelopen. Vertel jij eerst maar eens of je echt naar de mierendinges hebt gezocht,' snauwt Aartje Langstaartje.

'Misschien hebben jullie ook niet gezocht,' pruttelt de zwarte hond tegen.

'Dus jij hebt een smoes verzonnen om stiekem te gaan zwemmen? Daarom wilde jij aan deze kant van de vijver zoeken, zodat wij jou dan niet konden zien. Ik ben echt boos! Die arme mierendinges moet toch ergens zijn? Kom Miauw wij gaan hier nog even zoeken. Ga jij maar alleen naar huis Euras, wij slapen vannacht buiten.'

Aartje draait zich om en samen met de poes wandelt hij trots weg.

Euras flappert nog even met zijn oren en roept dan: 'ik ga naar huis hoor, ik wil mijn kluif hebben!'

Hij holt weg.

Miauw hoort het en begint te schaterlachen.

'Ik heb ook trek in een hapje,' zucht Aartje omdat hij weet dat hij verder moet gaan zoeken.

Hij denkt aan de lekkere zaden die hij altijd van Karin krijgt. 'Ik geloof dat ik een huismuis aan het worden ben, ik ben teveel verwend,' lacht hij.

'Zie je dat?' zegt Miauw opeens.

Aartje schrikt omdat hij in gedachten was.

'Kijk,' fluistert Miauw: 'die struiken bewegen, misschien zit daar die mierendinges. Laten wij er voorzichtig naartoe sluipen.'

De twee sluipen heel stil en langzaam naar de bewegende struiken.

Tussen de bladeren door, zien zij de mierendinges.

Hij is nog steeds op zoek naar voedsel.

Nog voordat het dier kan schrikken, staan Aartje en Miauw voor zijn neus.

‘Heb je al mieren gevonden?’ vraagt Miauw.
De miereneter is erg van streek, hij heeft haast niets
gegeten.

‘Wat eet een mierendinges eigenlijk,’ jammert hij:
‘wat moet ik nou eten? Ik zoek al de hele dag naar
een overheerlijk papje, ik vind alleen hier en daar
miezerige kleine diertjes. Jullie weten wel, die
kriebeldiertjes. Die proef ik niet eens, jakkes.’

‘Je bedoelt insecten,’ verbetert Aartje hem: ‘die kun
je gerust eten.’

‘Maar, maar... die lust ik niet, ik zo’n honger!’

‘Aan de overkant ligt een zakje voer,’ zegt Miauw:
‘dat kun je eten, dan is je maag een beetje gevuld.
Ga met ons mee, wij wijzen je waar het ligt.’

‘Alles is beter dan dit,’ jammert de miereneter en
wandelt rustig mee.

Als zij eindelijk aan de overkant van de vijver lopen
weet Miauw niet meer waar het zakje ligt.

Zij denkt dat de merels alles opgegeten hebben.

De poes snuffelt hier en snuffelt daar.

Gelukkig ontdekt Aartje een herkenningspunt.

Vlakbij de struik waar het zakje onder ligt staat een
geel paaltje. Hij wijst ernaar en de drie rennen op de
struik af. Gelukkig ligt het zakje er nog. Miauw bijt
het open.

‘Eet maar jongen,’ zegt ze met haar liefste stem.

‘Maar dat lust ik niet, ik wil een papje!’ jammert de
miereneter.

‘Ja zeg, je denkt toch niet dat we water gaan halen
om een papje te maken! Eet het zo maar op.

Het water slurp je maar zelf uit de vijver,’ moppert
Miauw.

Aartje gniffelt: ‘pap is voor jonge hondjes. Jij hebt
toch tanden?’

Nu begint de miereneter jammerlijk te huilen: 'snik, ik moet alles opslurpen, vandaar mijn lange tong.' Aartje twijfelt aan zichzelf. Mierendingesen moeten toch mieren eten, daar hebben zij toch tanden voor nodig? Of zou hij geen tanden hebben en dus niet kunnen kauwen?

De miereneter huilt nog steeds. Hij heeft er spijt van dat hij uit de dierentuin weggelopen is.

'Zullen wij je naar huis brengen,' zegt Miauw goedig. 'Ik woon in Blijdorp, dat is niet in de buurt. Ik heb dagen gewandeld om hier te komen,' jammert de miereneter.

'Met jouw tempo, geloof ik dat graag,' lacht Miauw: 'jij loopt ook van hot naar her.'

'Hè?'

'Laat maar Dingies, we moeten hulp gaan halen. Iemand moet je hier komen ophalen. Laten wij eerst afspreken dat je aan deze kant van de vijver blijft. Doe je dat? Anders moeten wij jou weer gaan zoeken.'

'Moet ik hier wachten?'

'Ja, hier in de buurt, dwaal niet teveel af en als er gevaar dreigt verstop jij je.'

'Gaan jullie nou weg? Laten jullie mij hier alleen?'

'Ja, de hele nacht, morgen maken we wel plannen hoe wij je naar huis moeten sturen. Zoek ergens een lekker plekje om te slapen, wij zien je morgen weer.'

Als Miauw en Aartje het pad aflopen horen zij het zakke kraken. 'Hij eet het,' grinnikt Aartje. Miauw grinnikt ook: 'ik hoop dat zijn honger een beetje gestild is.'

Na een tijdje staan Aartje en Miauw voor de afgesloten winkel deur. Euras staat midden in de winkel te blaffen, hij ziet Miauw op de vensterbank. Hij blaft boos: 'ik dacht dat ik een klui f kreeg, ik heb de hele tijd bij Karin staan te bedelen. Zij is naar huis. Jullie moeten lekker buiten blijven, net goed! Ik ben vreselijk teleurgesteld.'

Miauw kijkt door de etalageruit naar binnen, zij grijnst gemeen. Euras blaft verder: 'ik heb lekker niet gezocht naar dat dingesbeest. Ik heb de hele tijd fijn gezwommen! Het was trouwens veel te heet om te gaan zoeken.'

Miauw kijkt nog gemener waarop Euras toevoegt: 'eten krijgen jullie ook niet. Hadden jullie maar niet moeten jokken over die klui f die ik krijgen zou!'

Miauw begint te schaterlachen en Aartje lacht met haar mee.

'Wat is hij boos hè Aartje, morgen is hij alles weer vergeten. Het is mijn liefste vriend,' miauwt Miauw. 'Tja, toch zou ik wat te eten willen hebben,' zucht het kleine muisje.

'Wij zullen tot morgen moeten wachten. Wat at jij vroeger, toen jij nog bij Lampenkees woonde?'

Miauw kijkt Aartje nieuwsgierig aan.

'Ik lust van alles en buiten eet ik alles wat eetbaar is, dus ook insecten.'

'Dat dacht ik al,' zegt Miauw: 'jij bent behoorlijk lui geworden sinds jij bij ons in de dierenwinkel woont. Laten wij gaan slapen, dan lijkt de nacht korter.

Kruip maar dicht tegen mij aan Aartje, bij mij ben je veilig.' Het muisje draait zich in een rolletje tegen de warme vacht van Miauw. 'Welterusten Miauw.'

'Slaap lekker Aartje.'

HOOFDSTUK 5 ANNEMIEKE DE DIERENVERZORGSTER.

De beide dieren worden wakker van Karin die haar winkeldeur openmaakt. Aartje stuift meteen naar binnen en gaat zijn kooitje in om te eten.

Miauw loopt Karin achterna naar het keukentje.

Zij draait langs Karin 's benen en miauwt.

'Jij hebt honger hè? Ik zal jou meteen verzorgen.'

Karin pakt als eerste een borstel en borstelt de vacht van Miauw.

'Kom Miauw,' zegt ze. Zij zet een schoteltje kattenvoer en een bakje water neer.

'Euras, eten!' roept zij.

Euras komt ook naar het keukentje, hij schrokt snel zijn bak voer leeg en kijkt dan hebberig naar het eten van Miauw.

'Foei, jij hebt genoeg gehad. Naar buiten jij!'

Karin pakt de halsband van Euras en sleept hem naar buiten.

'Op je kleed, ik ga zo met jou wandelen.'

Euras pruttelt een beetje maar gaat netjes op het kleed voor de winkeldeur liggen.

Een kwartier later sluit Karin de winkeldeur en wandelt met Euras het winkelcentrum uit.

Aartje ligt languit in zijn kooitje. Hij ligt te piekeren hoe hij de mierendinges naar de dierentuin kan brengen. Eerst denkt hij aan een meeuw, maar meeuwen zijn kleiner dan mierendingesen.

Een mierendinges past immers niet op de rug van een meeuw. Dan denkt hij aan een trekkar die Euras voor zou moeten trekken. Jammer genoeg zou die te zwaar voor hem zijn en de dierentuin is erg ver.

Hij weet natuurlijk ook de weg niet naar de dierentuin en dan zou de mierendinges nog verder van huis zijn.

Het muisje trippelt zijn kooitje uit en vraagt: 'Miauw, weet jij hoe wij de mierendinges weg moeten brengen?'

'Ik wel,' zegt Miauw: wij laten Karin de dierentuin opbellen en dan halen zij hem op.'

'Mm, daar heb ik niet aan gedacht. Wij moeten het, zodra zij binnenkomt, meteen aan haar vragen.'

Aartje klimt vast op de toonbank. Na een tijdje komen Karin en Euras de winkel binnen.

De grote zwarte hond kwispelt want hij krijgt een hondenkoekje.

Dan ziet Karin, Aartje op de toonbank zitten, zij vraagt: 'wat is er kleine muis?'

'Wilt u alstublieft de dierentuin opbellen, wij weten nu waar de mierendinges is.'

'Weet je het zeker? Ik wil geen gek figuur slaan. Misschien is er geen dier bij hen weggelopen.'

'Wij kunnen hem snel vinden,' zegt Aartje.

'Goed.' Karin pakt haar telefoon.

‘Met Blijdorp Zoo, wat kan ik voor u doen?’

‘U spreekt met Karin van de ‘Beste Dierenwinkel’.
Klopt het dat er bij u een miereneter is
weggelopen?’

‘Ja maar, hoe kunt u dat weten? Het is pas bekend
geworden. De miereneter - verzorgster zit nu bij de
directeur, zij wordt denk ik ontslagen. Wat is uw
adres en uw telefoonnummer, dan halen wij hem
op.’

‘Het punt is, dat ik niet weet waar hij is. Aartje weet
het wel, hij moet ergens in het park rondlopen,’ zij
geeft haar adres en telefoonnummer door.

‘Ik zal u doorverbinden met de directeur.’

‘Met de directeur.’

‘U spreekt met Karin van de ‘Beste Dierenwinkel’.
Wij weten waar uw miereneter is.’

Karin vertelt de directeur dat er iemand naar haar
dierenzaak moet komen om samen met Aartje naar
het park te gaan. De directeur zegt dat hij
onmiddellijk iemand zal sturen, hij bedankt Karin
alvast.

Tegen de verzorgster zegt hij: ‘Annemieke, als je
niet ontslagen wilt worden, zorg jij dat de miereneter
terug komt. Voortaan moet jij meteen melden dat
een dier ontsnapt is. Dan kunnen wij meteen
zoeken en bestaat de kans niet dat dieren de
dierentuin uitlopen.’

Hij geeft haar het telefoonnummer en het adres van
de dierenwinkel. Annemieke holt naar een auto
waarin kleine dieren vervoerd kunnen worden.
Dan rijdt zij weg.

Als Annemieke bij het winkelcentrum is aangekomen vind zij snel de dierenwinkel. Euras luiert op zijn kleedje voor de deur en Aartje zit op de vensterbank naast Miauw. Annemieke kijkt niet naar de dieren, zij rent de winkel in. Karin verteld haar dat Aartje buiten is en dat zij met hem naar het park moet. Annemieke denkt dat Aartje een klein jongetje is, zij heeft niet begrepen dat Aartje een klein muisje is. Als zij de winkel uitloopt ziet zij het kleine jongetje niet. 'Ik ga maar zelf naar het park,' denkt zij: 'ik ben er net langs gereden.'

De drie dieren liggen nog steeds te luieren als Karin opeens buiten staat. 'Waarom zijn jullie hier nog. Waarom zijn jullie niet met Annemieke 'van de dierentuin' meegegaan?' De dieren kijken haar verbaasd aan. In de dierenwinkel komen veel klanten, zij wisten niet dat Annemieke een dieren - verzorgster was. De dieren schrikken, zij staan meteen op. Zij weten dat Annemieke uren nodig heeft om de mierendinges te vinden. Aartje klimt snel op de rug van Miauw, hij houdt haar stevig vast. Zij gaan meteen naar het park. Dit keer hollen zij.

Als zij moeten oversteken lukt dat haast niet. Het is het erg druk, er rijden veel auto's. Door hun haast steken zij toch de weg over. Een auto remt plots, hij maakt een noodstop.

Bijna lag Euras onder de wagen. Euras kijkt geschrokken opzij. De chauffeur stapt uit, hij kijkt of Euras niets mankeert. Auto's toeteren achter zijn wagen, zij hebben allemaal haast.

Euras staat op en rent weg, hij is bang dat hij een standje krijgt. Aan de overkant hinkt Euras op drie poten. Zijn voorpoot heeft hij flink bezeerd aan het wegdek. Hij likt eraan en even later loopt hij weer gewoon.

Eindelijk zijn zij in het park.

De miereneter is niet op de afgesproken plek, hij kuiert weer ergens anders rond.

Aartje maakt zich zorgen, moeten zij nu alweer het hele park doorzoeken? Hij weet ook niet hoe zij Annemieke moeten herkennen.

Gelukkig loopt de miereneter op de grote speelweide, ze zijn blij dat ze hem gevonden hebben. Nu moeten zij alleen nog op zoek naar de dieren – verzorgster.

HOOFDSTUK 6 NAAR BLIJDORP.

Aartje Langstaartje, Euras en Miauw zwalken door het park. Het is inmiddels elf uur. De zon straalt fel en het is benauwd warm. De dieren hebben geen fut om fiks door te lopen.

De mensen in het park worden goed door hen bekeken. Daar traint een hardloper en daar ginds loopt een vrouw achter een kinderwagen.

Weer anderen wandelen met hun hondjes door het park. Opeens horen zij gesnik achter de struiken.

Zij kijken allemaal verbaasd naar die plek. Als de drie dieren nieuwsgierig achter de struiken gaan kijken, zien zij een vrouw huilen. Het is Annemieke van diergaarde Blijddorp. Zij huilt omdat zij denkt dat zij nooit meer in de dierentuin mag werken.

‘Wij komen de mierendinges brengen,’ zegt Aartje. Annemieke kijkt verbaasd naar de pratende muis. Dan schiet zij in de lach, door haar tranen heen ziet zij de miereneter. De miereneter vlijt tegen haar aan, want zij verzorgt hem meestal. Hij denkt dat zij pap heeft meegebracht en zo lokt zij hem mee naar de auto. Even later komt zij terug lopen. ‘Ik heb de miereneter nog geen naam gegeven maar jij hebt er één bedacht. Ik ga hem Dinges noemen.’ Aartje kijkt haar vreemd aan, hij mompelt: ‘is het dan geen mierendinges? Hij noemt zichzelf zo hoor!’ ‘Noemt hij zichzelf mierendinges? Dat vind ik leuk, ha, ha,’ lacht zij. ‘Ja, en meer van die dieren heten mierendingesen,’ grinnikt Aartje nu ook. Annemieke schatert het uit van het lachen. ‘Miereneters, het zijn miereneters, dan weet je dat nu,’ grinnikt Annemieke nog steeds. ‘Hij heeft aldoor naar groene en gele mieren lopen zoeken,’ zegt Aartje weer. Annemieke heeft het niet meer. Zij krijgt pijn in haar buik van het lachen. ‘Een domoor hè? Maar vertel eens, heet jij toevallig Aartje?’ ‘Ja ik heet Aartje Langstaartje.’ ‘Dan ben ik ook dom geweest, ik dacht dat Aartje een klein jongetje was. Maar jij bent toch echt een muis. Een sprekende wondermuis dan! Hoe heten jouw vrienden, kunnen zij ook praten?’ ‘Euras de rottweiler blaft, maar ik kan hem verstaan. Miauw de poes is mijn allerliefste vriendin, zij lust alleen kattenvoer uit blik en verse vis.

Miauw, miauw alleen, maar voor mij kletst zij.
Dan is er nog Kwibus Mus en Tak naaktslak, o ja
Aaf raaf en...'

'Ik hoef niet te weten hoeveel vrienden je hebt en
hoe zij heten. Ik wilde alleen weten of jouw vrienden
hier kunnen praten,' valt Annemieke in de rede.
'Zo'n beetje, want Karin weet precies wat Euras en
Miauw willen. Zij praat altijd heel lief tegen ze,' zegt
Aartje.

'Zouden jullie eventjes meewillen naar onze
dierentuin? Er is nog plaats in de auto,' vraagt zij.
'Ik wil niet in een dierenbench,' blaft Euras: 'dan ga
ik liever zwemmen, of naar huis!'

'Ja dag, ik wil ook niet in zo'n kooitje Aartje, dat durf
ik niet. Straks ben ik niet op tijd thuis dan moet ik
weer buiten slapen,' jammert Miauw.

'Jullie zijn ook niet avontuurlijk. Ik wil best mee, dan
kan ik meteen Glittertje zien.'

'Naar Glittertje? Wie is Glittertje?' glimlacht
Annemieke.

'Glittertje is een rendier, hij heeft de ...' Aartje houdt
opeens zijn mond. Hij is bang dat Glittertje zijn
vliegkunsten moet laten zien.

Annemieke is niet dom, zij begrijpt Aartje.
'Ik snap het al, jij denkt dat het dan te druk voor hem
wordt. Iedereen zou hem willen zien,' lacht zij en
geeft Aartje een knipoog.

'Wij willen wel mee, maar dan willen wij niet in een
dierenbench,' zegt Aartje.

Annemieke loopt lachend naar haar auto en houdt
het portier voor hen open, zij vraagt: 'wie wil mee?'
Euras wil toch wel mee en springt op de achterbank.
Miauw wil eigenlijk niet maar springt toch naast
Euras op de bank.

Aartje wordt in de auto getild.

De drie zitten prinsheerlijk op de achterbank, vandaag gaan ze uit.

Annemieke stuurt haar auto de snelweg op en binnen een kwartier zijn zij in Rotterdam. Zij weet hoe zij moet rijden en is heel snel in de dierentuin. Iedereen is blij dat zij zo snel de miereneter gevonden heeft. Ze rijdt haar auto naar de plek waar andere miereneters lopen. Daar laat zij Dinges los.

‘Wij gaan eerst naar de directeur, daarna rij ik met jullie door het park.’

De directeur kijkt verbaasd naar de sprekende muis. Aartje vertelt hem over zijn zoektocht naar de miereneter en dat Euras zomaar was gaan zwemmen. Hij vertelt hem ook dat de miereneter zijn pap zo lekker vindt. Dan krijgen zij een rondrit met een tractor. De dieren kijken hun ogen uit, want Blijdorp is een mooie dierentuin. Alle dieren zijn daar tevreden. Als zij langs Glittertje rijden roept Aartje: ‘dag Glittertje, misschien zie ik jou met kerstmis!’

Na de rondrit krijgen zij allemaal iets lekkers. Miauw krijgt vis, Euras krijgt stukjes vlees en Aartje krijgt lekkere zaadjes.

Daarna brengt Annemieke hen naar huis terug. Ze zegt: ‘dank jullie wel voor alles, door jullie mag ik in de dierentuin blijven werken. Zij groet Karin en gaat dan weg. Karin komt haar winkel uit. ‘Kijk eens!’ Zij laat een bonnetje aan de dieren zien. ‘Wij mogen een heel jaar lang, gratis naar de dierentuin.’

Aartje lacht blij, dan ziet hij Glittertje vaker.

EINDE.